

Av **eldste Quentin L. Cook**
i De tolv apostlers quorum

Kirkens kvinner er fantastiske!

Mye av det vi utretter i Kirken, skyldes kvinners uselviske tjeneste.

Forfatteren og historikeren Wallace Stegner skrev om de siste-dagers-helliges utvandring og innsamling til Saltsjødalen. Han aksepterte ikke vår tro, og var på mange måter kritisk, men han var imponert over den hengivenhet og det heltemot som Kirkens tidlige medlemmer viste, ikke minst kvinnene. Han sa: "Deres kvinner var fantastiske."¹ Jeg er av samme oppfatning i dag. Våre kvinner i Kirken er fantastiske!

Gud ga kvinner de guddommelige egenskaper styrke, dyd, kjærlighet og villighet til å ofre for å oppdra fremtidige generasjoner av hans åndebarn.

En undersøkelse i USA nylig hevder at kvinner i alle trossamfunn "tror mer inderlig på Gud" og deltar på flere religiøse møter enn menn. "Ifølge så å si alt som er målbart, er de mer religiøse."²

Jeg ble ikke overrasket over dette resultatet, særlig ikke når jeg reflekterte over kvinnenes og familiens fremtredende rolle i vår tro. Vår lære er klar: Kvinner er døtre av vår himmelske Fader, som elsker dem. En hustru er likestilt med sin mann. Ekteskap krever et fullstendig partnerskap hvor mann og hustru

arbeider side om side for å dekke familiens behov.³

Vi vet at kvinner opplever mange utfordringer, også de som prøver å etterleve evangeliet.

Pionersøstrenes arv

Et fremtredende kjennetegn ved våre pionerforfedre er søstrenes tro. Kvinner har etter guddommelig forordning de største evner og det største ansvar for hjem og barn og omsorg både der og i andre sammenhenger. I lys av dette var troen til de søstre som var villige til å forlate sitt hjem og krysse slettene til det ukjente, inspirerende. Om man skulle beskrive deres viktigste egenskap, måtte det være deres urokkelige tro på vår Herre Jesu Kristi gjengitte evangelium.

De heroiske beretningene om hva disse pionerkvinnene ofret og utrettet på sin vei over slettene, er en uvurderlig arv for Kirken. Jeg blir rørt av beretningen om Elizabeth Jackson, hvis mann Aaron døde etter den siste krysningen av elven Platte med Martins håndkjerrekompani. Hun skrev:

"Jeg skal ikke forsøke å beskrive mine følelser etter at jeg nå har blitt

enke med tre barn under omstendigheter som dette... Jeg tror ... at mine lidelser for evangeliets skyld vil helliggjøre meg og være til mitt beste ...

Jeg [bønnfalt] Herren, ... han som hadde lovet å være ektemann for enken og far for de farløse. Jeg bønnfalt ham, og han kom meg til unnsetning."⁴

Elizabeth sa at hun skrev historien på vegne av dem som gjennomgikk lignende strabaser, i håp om at deres etterkommere ville være villige til å lide og ofre alt for Guds rike.⁵

Kirkens kvinner i dag er sterke og tapre

Jeg tror vår tids kvinner i Kirken takler denne utfordringen og er minst like sterke og trofaste. Denne Kirkens prestedømsledere på alle nivåer er takknemlige for og oppmerksomme på søstrenes tjeneste, ofre, engasjement og bidrag.

Mye av det vi utretter i Kirken, skyldes kvinners uselviske tjeneste. Enten det er i Kirken eller i hjemmet, er det vakkert å se prestedømmet og Hjelpeforeningen fungere i fullkommen harmoni. Dette forholdet er som et samstemt orkester, og den resulterende symfonien inspirerer oss alle.

Da jeg nylig ble sendt på oppdrag til en konferanse i Mission Viejo California stav, ble jeg rørt av en beretning om deres nyttårsdans for ungdom i fire staver. Etter dansen ble det funnet en veske uten noen ytre identifikasjon. Jeg vil formidle noe av det søster Monica Sedgwick, Unge kvinners president i Laguna Niguel stav, skrev: "Vi ønsket ikke å snoke. Dette var en eller annens personlige ting! Så vi åpnet den forsiktig og fisket opp det som lå øverst – og som forhåpentligvis ville identifisere henne. Det gjorde det, men på en annen måte – det var et hefte med tittelen *Til styrke for*

ungdom. Fantastisk! Dette sa oss noe om henne. Så fisket vi opp neste gjenstand, en liten notatbok. Den ga oss flere svar, men ikke de svarene vi forventet. Den første siden var en liste over favorittskriftsteder. Det var fem sider til med omhyggelig anførte skriftsteder og personlige notater.”

Søstre ønsket straks å få møte denne trofaste unge kvinnen. Igjen fisket de frem ting fra vesken for å identifisere eieren. De dro frem noen pastiller for frisk pust, såpe, hudkrem og en hårbørste. Jeg likte kommentarene deres: “Gode ting kommer ut av munnen hennes, hun har rene og myke hender og hun tar vare på seg selv.”

De ventet spent på neste skatt. Ut kom en finurlig hjemmelaget myntpung som var laget av en juicekartong, og det var litt penger i en lomme som var lukket med glidelås. De utbrøt: “Oi, hun er kreativ og forberedt!” De følte seg som små barn på julaften. Det de så fisket frem, overrasket dem enda mer – en oppskrift på en spesiell sjokoladekake og en påminnelse om å bake den til en venns bursdag. De nesten skrek: “Hun er en HUSMOR! Omtenkksom og tjenestevillig.” Og så, endelig en form for identifikasjon.

Ungdomslederne sa de følte seg rikt velsignet “som fikk se dette stillferdige eksemplet på en ung dame som etterlevde evangeliet”.⁶

Denne beretningen viser hvor trofaste våre unge kvinner er mot Kirkens normer.⁷ Det er også et eksempel på omsorgsfulle, interesserte og engasjerte ledere i Unge kvinner over hele verden. De er fantastiske!

Søstre har viktige roller i Kirken, i familien og som enkeltpersoner, som er helt avgjørende i vår himmelske Faders plan. Mange av disse ansvarsoppgavene gir ingen økonomisk kompensasjon, men er givende og evig betydningsfulle. Nylig ba en flott og svært dyktig kvinne i en avisredaksjon om en beskrivelse av kvinners rolle i Kirken. Hun fikk forklart at alle ledere i våre forsamlinger er *ubetalte*. Hun avbrøt og sa at hennes interesse hadde avtatt betraktelig. Hun sa: “Jeg tror ikke kvinner trenger flere *ubetalte* jobber.”

Vi poengterte at den viktigste organisasjonen på jorden er familien, hvor “fedre og mødre er ... likeverdige partnere”.⁸ Ingen mottar økonomisk kompensasjon, men velsignelsene overgår enhver beskrivelse. Vi fortalte henne naturligvis om

Hjelpeforeningen, Unge kvinner og Primær, som blir ledet av kvinnelige presidenter. Vi poengterte at helt siden vår tidlige historie har både menn og kvinner holdt bønn, fremført musikk, holdt tale og sunget i koret, og det gjør de også på nadverdsmøtet, vårt helligste møte.

Den høyt anerkjente boken *American Grace* forteller om kvinner i mange trossamfunn. Den bemerker at siste-dagers-hellige kvinner er unike ved at de er overveldende tilfreds med sin rolle i Kirkens ledelse.⁹ Dessuten har siste-dagers-hellige som sådan, menn og kvinner, den sterkeste tilknytning til sin tro av noen av religionene som ble undersøkt.¹⁰

Våre kvinner er ikke fantastiske fordi de har klart å unngå livets vanskeligheter – tvert imot. De er fantastiske på grunn av måten de møter livets prøvelser på. Til tross for de utfordringer og prøvelser livet byr på – som ekteskap eller mangel på ekteskap, barns valg, dårlig helse, manglende muligheter og mange andre problemer – holder de seg bemerkelsesverdig sterke, urokkelige og hengivne i sin tro. Våre søstre over hele Kirken styrker stadig de svake,

løfter de hengende hender og gir kraft til de vaklende knær.¹¹

En president for Hjelpeforeningen som kommenterte denne eiendommelige tjenesten, sa: "Selv når søstrene utfører tjeneste, tenker de: 'Om jeg bare kunne ha gjort mer!'" Selv om de ikke er fullkomne og alle har sitt å stri med, er deres liv gjennomsyret av tro på en kjærlig himmelsk Fader og vissheten om Frelserens sonoffer.

Søstrenes rolle i Kirken

De siste tre årene har Det første presidentskap og De tolv quorum søkt veiledning, inspirasjon og åpenbaring, samtidig som vi har rådført oss med ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene i arbeidet med Kirkens nye håndbøker. I denne prosessen har jeg følt en overveldende takknemlighet for den avgjørende rolle søstre, både gifte og enslige, historisk sett har spilt og nå spiller både i familien og i Kirken.

Alle medlemmer av Jesu Kristi Kirke skulle "arbeide i hans vingård med å frelse menneskenes sjeler".¹² "Dette frelsesarbeidet omfatter medlemsmisjonær-arbeidet, arbeidet med å holde på nye medlemmer, reaktivering av mindre aktive medlemmer, tempelarbeid og slektshistorie, ... undervisning i evangeliet"¹³ og omsorg for de fattige og trengende.¹⁴ Dette administreres hovedsakelig i menighetsrådet.¹⁵

De nye håndbøkene har særlig til hensikt at biskoper, som er klar over hva som påhviler den enkelte, vil delegerere flere ansvarsoppgaver. Medlemmene må være klar over at biskopen har blitt bedt om å delegerere. De må oppholde og støtte ham når han følger denne rettledningen. Dermed vil biskopen kunne tilbringe mer tid med ungdom, unge enslige

voksne og sin egen familie. Han vil delegerere andre viktige ansvarsoppgaver til prestedømsledere, presidenter for hjelpeorganisasjoner og andre menn og kvinner. I Kirken er kvinnens rolle i hjemmet høyt ansett.¹⁶ Når en mor mottar et kall som fordrer betydelig bruk av tid, vil ofte far få et mindre krevende kall for å kunne opprettholde balansen i familien.

For mange år siden deltok jeg på en stavs-konferanse på Tonga. Søndag morgen var de tre forreste radene i kirkesalen fylt med menn i alderen 26 til 35 år. Jeg antok at det var et mannskor. Men da stavsansliggende ble behandlet, reiste hver av disse til sammen 63 mennene seg da deres navn ble lest opp, og de ble oppholdt for ordinasjon til Det melkisedekske prestedømme. Jeg ble både glad og forundret.

Etter møtet spurte jeg president Mateaki, stavs-presidenten, hvordan de hadde fått til dette miraklet. Han sa at de hadde snakket om reaktivering på et stavsrådsmøte. Hjelpeforeningens president på stavsplan, søster Leinata Va'enuku, ba om å få si noen ord. Mens hun snakket, bekreftet Ånden for presidenten at det hun sa, var sant. Hun forklarte at staven hadde et stort antall flotte unge

menn i slutten av 20- og 30-årene som ikke hadde vært på misjon. Hun sa at mange av dem visste at de hadde skuffet sin biskop og sine prestedømsledere som hadde oppmuntret dem til å reise på misjon, og nå følte de seg som annenrangs medlemmer av Kirken. Hun understreket at disse unge mennene var for gamle til å reise på misjon. Hun uttrykte sin kjærlighet og omtanke for dem. Hun forklarte at alle de frelsende ordinanser fremdeles var tilgjengelige for dem, og at de burde fokusere på ordinasjon til prestedømmet og templets ordinanser. Hun bemerket at selv om noen av disse unge mennene var enslige, hadde mesteparten av dem giftet seg med flotte kvinner – noen aktive, noen inaktive og noen ikke-medlemmer.

Etter en grundig drøfting i stavsrådet ble det bestemt at mennene i prestedømmet og kvinnene i Hjelpeforeningen skulle gjøre en anstrenge for å nå ut til disse mennene og deres hustruer, mens biskopene tilbragte mer tid med unge menn og unge kvinner i menighetene sine. De som deltok i redningsarbeidet, fokuserte hovedsakelig på å forberede dem for prestedømmet, evig ekteskap og templets frelsende ordinanser. I løpet av de neste to årene

Kiev, Ukraina

ble nesten alle de 63 mennene som hadde blitt oppholdt for ordinasjon til Det melkisedekske prestedømme på denne konferansen, begavet i templet og beseglet til sin hustru. Dette er bare ett eksempel på hvor avgjørende våre søstre er for arbeidet med å frelse sjeler i våre menigheter og staver, og hvordan de innbyr til åpenbaring, spesielt i familien og i Kirkens råd.¹⁷

Søstrenes rolle i familien

Vi vet at enorme krefter kjemper mot kvinner og familier. Nyere studier viser at ekteskapets betydning i folks bevissthet er dalende, samtidig som antall voksne som gifter seg, synker.¹⁸ For noen har ekteskap og familie blitt "et menyalg istedenfor samfunnets viktigste organisasjonsprinsipp".¹⁹ Kvinner har mange alternativer, og de trenger å be angående sine valg og overveie hvordan disse valgene påvirker familien.

Da jeg var i New Zealand i fjor, leste jeg i en avis i Auckland om kvinner som ikke tilhørte vår tro, og som kjempet med slike problemstillinger. En mor sa hun var klar over at i hennes tilfelle handlet valget om å gå ut i arbeidslivet eller bli hjemme, om hvorvidt hun skulle satse på et nytt teppe

og en bil nummer to som hun egentlig ikke trengte. En annen kvinne mente imidlertid at "den største fienden mot et lykkelig familieliv ikke var betalt arbeid, men TV". Hun sa at familier er rike på TV, men fattige på familietid.²⁰

Dette er svært følelsesladde, personlige avgjørelser, men to prinsipper skulle alltid være med i vurderingen. For det første, ingen kvinne skulle føle behov for å unnskyldte seg eller føle at hennes bidrag er mindre viktig fordi hun vier mesteparten av sin energi til å bære frem og oppdra barn. Ingenting kan være av større betydning i vår himmelske Faders plan. For det annet, vi skulle alle være forsiktige med å dømme eller anta at søstre er mindre tapre om de bestemmer seg for å arbeide utenfor hjemmet. Det er sjelden vi fullt ut forstår andres omstendigheter. Mann og hustru skulle be og rådføre seg med hverandre, idet de er klar over at de må stå til regnskap for Gud for sine avgjørelser.

Dere trofaste søstre som er alene-mødre, uansett grunn, vi føler med dere og verdsetter det dere gjør. Profeter har gjort det klart at "mange står parat til å hjelpe dere. Herren har ikke glemt dere. Det har heller ikke hans Kirke."²¹ Jeg håper siste-dagers-hellige går i bresjen for å skape et miljø på

arbeidsplassen som er mer mottagelig og bedre tilrettelagt for både kvinner og menns ansvar som foreldre.

Dere tapre og trofaste enslige søstre, dere skal vite at vi er glad i dere og verdsetter dere, og at ingen evig velsignelse vil holdes tilbake fra dere.

Den bemerkelsesverdige pionerkvinnen Emily H. Woodmansee skrev teksten til salmen "Som søstre i Sion". Hun hevder med rette at "som tjenende engler arbeider ... kvinner".²² Dette har blitt beskrevet som "intet mindre enn å utføre vår himmelske Faders vilje, og 'det er en Guds gave ... søstre ... kan gi'".²³

Kjære søstre, vi elsker og beundrer dere. Vi verdsetter deres tjeneste i Herrens rike. Dere er fantastiske! Jeg vil spesielt takke kvinnene i mitt liv. Jeg vitner om forsoningen, om Frelserens guddommelighet og om at hans Kirke er gjenopprettet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1971), 13.
2. Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 233.
3. Se *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 1.3.1; se også Moses 5:1, 4, 12, 27.
4. I Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.

5. Se "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, Manuscript A 719; i "Remembering the Rescue", *Ensign*, aug. 1997, 47.
6. Slått sammen og forkortet fra en e-post fra Monica Sedgwick, Unge kvinners president i Laguna Nigel California stav, og en tale av Leslie Mortensen, Unge kvinners president i Mission Viejo California stav.
7. I en artikkel med tittelen: "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*Wall Street Journal*, 19.–20. mars 2011, C3), en omtentksom jødisk mor forsvaret normer for påkledding og sømmelighet og takker for mormonkvinnens eksempel.
8. "Familien – En erklæring til verden", *Liahona*, nov. 2010, 129.
9. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.
10. Se Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. Lære og pakter 81:5; se også Mosiah 4:26.
12. Lære og pakter 138:56.
13. *Håndbok 2 – Kirkens administrasjon* (2010), side 22.
14. Se *Håndbok 2*, 6.1.
15. Se *Håndbok 2*, 4.5.
16. Se Emily Matchar: "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Denne kvinnen, som beskriver seg selv som feminist og ateist, uttrykker denne respekten og sier at hun er avhengig av å lese mormonhusmødres blogger.
17. Fra samtaler med presidenten for Nuku'alofa Tonga Ha'akame stav, Lehonitai Mateaki (som senere virker som president for Papua Ny-Guinea Port Moresby misjon) og Hjelpeforenings-president på stavsplan, Leinata Va'enuku.
18. Se D'Vera Cohn og Richard Fry: "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Antall barnefødsler har også blitt betraktelig redusert i mange land. Dette har blitt kalt den demografiske vinter.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22. nov. 2010, A14, som henviser til en rapport på msnbc.com.
20. Se Simon Collins: "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1. feb. 2010, A2.
21. Gordon B. Hinckley: "Kirkens kvinner", *Lys over Norge*, jan. 1997, 69; se også Spencer W. Kimball: "Our Sisters in the Church", *Ensign*, nov. 1979, 48–49.
22. "Som søstre i Sion", *Salmer*, nr. 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. utg. (2009), 338–39.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Anledninger til å gjøre godt

Herrens måte å hjelpe de trengende på fordrer at det finnes noen som av kjærlighet har viet seg selv og det de har, til Gud og hans verk.

Mine kjære brødre og søstre, hensikten med mitt budskap er å hedre og lovprise det Herren har gjort og gjør for å hjelpe de fattige og trengende blant sine barn på jorden. Han elsker sine barn som er i nød, og også dem som ønsker å hjelpe. Og han har gjort det mulig å velsigne både dem som trenger hjelp og dem som gir den.

Vår himmelske Fader hører når hans barn over hele verden ber ham om mat å spise, klær å ha på kroppen og den verdighet som kommer av å kunne forsørge seg selv. Slike bønner har nådd ham helt siden han satte menn og kvinner på jorden.

Dere hører om slike behov der dere bor og over hele verden. Dere blir ofte grepet av medfølelse. Når dere møter noen som strever med å finne seg et arbeid, ønsker dere å hjelpe. Dere føler det når dere kommer inn i en enkes hjem og ser at hun mangler mat. Dere føler det når dere ser bilder av gråtende barn som sitter i ruinene av sitt hjem, som er ødelagt av jordskjelv eller brann.

Siden Herren hører deres bønner og føler deres inderlige medfølelse

med dem, har han siden tidenes begynnelse gjort det mulig for sine disipler å hjelpe. Han har oppfordret sine barn til å vie sin tid, sine midler og seg selv til å tjene andre i samarbeid med ham.

Hans måte å hjelpe på har til tider blitt kalt etterlevelse av innvielsesloven. I en annen periode ble hans måte kalt den forente orden. I vår tid kalles den Kirkens velferdsprogram.

Navn og driftsformer forandres i forhold til menneskenes behov og omstendigheter. Men Herrens måte å hjelpe de trengende på fordrer alltid at det finnes noen som av kjærlighet har viet seg selv og det de har, til Gud og hans verk.

Han har oppfordret til og befalt oss å delta i hans arbeid for å hjelpe de trengende. Vi inngår pakt om å gjøre dette i dåpens vann og i Guds hellige templer. Vi fornyer pakten på søndager når vi tar del i nadverden.

Min hensikt i dag er å beskrive de anledninger han har gitt oss til å hjelpe andre i nød. Jeg kan ikke komme inn på alle på vår korte tid sammen. Jeg håper å fornye og styrke deres beslutning om å handle.